

Med al ære og respekt for hr. Hardy Hansen tror jeg nu for det første nok, at det er at tillægge ham og SiD en gevaldig stor indflydelse, og for det andet har jeg svært ved egentlig at forestille mig arbejdsmændene møde op i et tusindtalligt protesttog foran kommunens rådhus, hvis man udliciterer de finansielle ydelser, udliciterer edb-ydelserne eller udliciterer kommunens forsikringsydelser, som en række kommuner jo faktisk er i gang med.

Man kan kun håbe, at det også er den slags udbud, den pågældende medarbejder i Kommunernes Landsforening eller de pågældende medarbejdere i de kommuner, der er blevet spurgt, har husket at tage med, når de har svaret på forespørgslen fra den pågældende avis.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Vi slutter de korte bemærkninger i denne omgang.

Lars Løkke Rasmussen (V):

Velfærdssamfundets indretning er til debat. Fra forskellig side sættes der spørgsmålstegn ved den måde, vi har indrettet os med hinanden på, og helt centralt i debatten står spørgsmålet om, hvordan vi skal få råd til at honorere kravet om velfærdsydelser, som på intet tidspunkt inden for de sidste 25 år har stået så stærkt på danskernes dagsorden som netop nu. Erkendelsen af, at det danske velfærdssamfund er kommet i klemme mellem høje skatter og utilstrækkelig offentlig service, synes at brede sig til flere og flere.

I Venstre glæder vi os over, at der også langt ind i regeringspartierne rækker findes politikere, der begynder at tage det alvorligt, når skatteborgerne føler, at de betaler for meget for en offentlig sektor, der ikke fungerer godt nok.

Glæden tager derimod kraftigt af, når man ser på, hvordan det kniber gevaldigt med at omsætte denne gryende erkendelse til handling, for det er jo netop her, at spørgsmålet om udbud og udlicitering af offentlige driftsopgaver kommer på tale som det mest effektive middel overhovedet til at sikre, at de offentlige midler anvendes bedst muligt.

Men det er desværre også her, at mørket totalt sænker sig over selv de lyseste politiske hoveder i det største regeringsparti. Skræmt af det selvskabte mørke og bundet op af en fortidig retorik sidder man her berøringsangst tilbage og forsøger krampagtigt at fastholde illusionen om, at bare det er offentligt, er det pr. definition også effektivt og godt.

I Venstre forundres vi over denne berøringsangst, der så markant præger debatten om udlicitering og privat opgaveløsning, for lad det være sagt med det samme uden ideologiske falbelader, men helt jordnært og praktisk: Vi kan simpelt hen ikke forstå, at der ikke kan skabes bred politisk accept af, at alle offentlige driftsopgaver som noget naturligt med mellemrum skal udsættes for den prøve, det er at skulle testes i en fri og åben konkurrence.

Det bør være et krav, at de offentlige opgaver udføres så effektivt, så omkostningsbevidst og på så højt et kvalitetsniveau som muligt. Men hvordan kan man vide, at det sker, hvis man aldrig efterprøver det i praksis? Og det forsømmer man tit.

Målt på den heftighed, hvormed emnet diskuteres, og målt på styrken af de slag, der fra statsministerens side for nylig haglede ned over en håndfuld formastelige nytænkere i Socialdemokratiet, kunne man ellers let få det indtryk, at der nærmest skyller en udliciteringsbølge hen over Danmark for tiden.

Men sandheden er den stik modsatte. Der er stort set intet sket i de seneste år. Siden den borgerlig-liberale regering i 1992 udsendte cirkulæret om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver, har tingene faktisk stået i stampe, og regeringen snarere modarbejder end arbejder med emnet.

Anderledes kan man ikke opleve det faktum, at finansministeren endnu ikke har indfriet et nu snart to år gammelt løfte om at udsende en revideret vejledning om statens udlicitering. Anderledes kan man ikke tolke statsministerens høringsbrev sidste sommer til de socialdemokratiske byrådsmedlemmer, hvor der advares imod at gøre brug af private opgaveløsere på det offentlige velfærdsområde, og anderledes kan man ikke opleve det, når det tillades kommunerne at lege entreprenører og løse opgaver hos hinanden helt uden konkurrence.

De tørre tal taler da også deres klare sprog, sådan som ministrenes besvarelser her i dag også har afdækket det. Det er ikke imponerende. Årsagen skal formentlig bl.a. findes i den ulykkelige misforståelse, som statsministeren på det seneste har gjort mere for at udbrede end for at opklare, nemlig at det offentliges ansvar kun kan fastholdes, hvis det offentlige selv sætter sig på det hele – bestilling, finansiering, udførelse og kontrol af de offentlige driftsopgaver – men intet kan være mindre rigtigt. Ved ukritisk at holde driftsopgaverne i offentligt regi uden